

ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นผู้ใช้ยางพารารายใหญ่ที่สุดในโลกปีละประมาณ ๔ ล้านตัน หรือประมาณ ๑ ใน ๓ ของปริมาณความต้องการยางพาราในตลาดโลก แต่สามารถผลิตยางพาราภายในประเทศได้เพียงปีละประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ ตัน หรือประมาณร้อยละ ๒๐ ของปริมาณความต้องการใช้ยางทั้งสิ้น จำเป็นต้องนำเข้ายางพาราจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากประเทศไทย และกลายเป็นตลาดส่งออกยางพาราอันดับ ๑ ของประเทศไทยต่อเนื่องยาวนานติดต่อกันนับตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ เป็นต้นมา โดยประเทศไทยส่งออกยางพาราไปสาธารณรัฐประชาชนจีนเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ คิดเป็นประมาณร้อยละ ๕๐ ของยอดการส่งออกยางพาราทั้งสิ้นในปัจจุบัน

อย่างไรก็ดี จากการที่ต้องพึ่งพานำเข้าวัตถุดิบยางพาราแต่ละปีค่อนข้างมาก และต้องเผชิญกับความผันผวนด้านปริมาณและราคา ทำให้สาธารณรัฐประชาชนจีนใช้นโยบายพึ่งพาตนเองมากขึ้น ทั้งด้วยการพยายามเพิ่มผลผลิตยางพาราภายในประเทศโดยอาศัยเทคโนโลยี และการใช้นโยบายย้ายฐานการผลิตไปเช่าที่ดินและปลูกยางพาราในประเทศอื่น แล้วส่งวัตถุดิบยางพารากลับประเทศ โดยได้เริ่มนโยบายดังกล่าวตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ เป็นต้นมา ปัจจุบันมีเนื้อที่ปลูกยางพาราในกลุ่มประเทศ CLMV (พม่า ลาว กัมพูชา และเวียดนาม) รวมกันประมาณ ๑๒ ล้านไร่ คิดเป็นประมาณร้อยละ ๖๐ ของเนื้อที่ปลูกยางพาราในประเทศไทย ซึ่งเริ่มให้ผลผลิตยางบ้างแล้ว

ดังนั้น จึงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าแม้สาธารณรัฐประชาชนจีนจะยังมีความต้องการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้น แต่การนำเข้ายางพาราจากประเทศไทยมีแนวโน้มที่อาจจะลดลงในอนาคต จากการที่สาธารณรัฐประชาชนจีนสามารถพึ่งพาตนเองได้มากขึ้น

ที่มา

๑. บทความ “ส่องนโยบายยางพาราจีน นัยต่อไทยในอีก ๑ ทศวรรษหน้า” ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) http://www.scbic.com/THA/document/note_๒๐๑๓๑๐๓๐_rubber/ref/note_all
๒. สถิติการค้าระหว่างประเทศ ปี ๒๕๔๓-๒๕๕๗ กระทรวงพาณิชย์ http://www.opsm.moc.go.th/infor/menucomen/stru๑_export/export_topn_re/report_bkasp

บทความนี้เป็นข้อคิดเห็นส่วนบุคคล ไม่ผูกพันต่อสำนักงานสภาเกษตรกรแห่งชาติ